

Per on començar? Ara tinc 21 anys, això vol dir que el 26 de Maig de l'any 2.026 en tindrè... ai mare! 34 anys!

Doncs sincerament no sé on seré, ni que faré, ni lo més important, com seré jo com a persona. Si m'he de transportar al futur només puc fer-ho d'una forma, descrivint el que m'agradaria tenir, i no, no estic parlant de coses materials com una casa, un cotxe o un rellotge d'aquells cars de veritat, sinó de lo que ens defineix com a persones.

Si alguna cosa he après en aquesta curta vida de 21 anys que fins al moment he tingut és sobre la immensa quantitat d'oportunitats que ens ofereix la vida, i el poc o nul control que tenim sobre elles. Així que per molt que intenti esforçar-me i imaginar-me el meu futur, em resulta del tot impossible. No obstant em basaré en el que actualment em fa feliç per mantenir-ho 13, 30 o 40 anys enllà. Així doncs comencem:

Sóc una enamorada del que m'envolta. Estimo als pares, estimo a un noi, a la calor, a l'hivern, a la llet calenta amb xocolata, al silenci de les nits d'estiu, a la sensació de plaer al estirar-me al llit en els dies llargs i esgotadors i a les meves ganes de cridar quan estic contenta.

La llista no acabaria mai, però això m'ajuda a explicar com em veig a mi mateixa al 2.026. Em veig més adulta, més culturitzada (ja que hauré viatjat a llocs remotament perduts del món), més en forma (la constitució que tinc ara haurà començat a fer fallida als voltants dels 25), independent 100% (tant a nivell econòmic com personal), parlant xinès i alemany (amb ordre de preferència de les respectives potències mundials), conduint una motocicleta (no em pregunteu perquè però això és de les poques coses que sempre m'he imaginat) i finalment cuinant igual de bé que la meva mare (actualment el meu plat estrella es limita a pollastre al forn).

Fins al moment només em transporto al futur tenint en ment millores personals, però siguem realistes. I d'allò inherent en nosaltres, definitori de la nostre personalitat, que a vegades molesta i humilia? Doncs sincerament també m'agradaria mantenir-ho.

Després de la meva mare, sóc la segona persona del món més innocent, i cert, no és del tot bo però tampoc del tot negatiu, així que m'agradaria seguir tenint aquest punt innocent i infantil tant característic de mi. També, despreocupada, de nou, bo i dolent, no vull estar amargada per superficialitats de la vida, hem de recordar que l'amor i la salut haurien de ser sempre les nostres prioritats de la vida. No tenir por al ridícul, no deixar-me portar pels prejudicis, gaudir dels petits detalls del dia a dia, i ser, en tot moment i sota qualsevol circumstància, feliç i jo mateixa.

Llegeixo lo escrit i potser semblo no tocar de peus a terra, els lectors deuen pensar "aquesta noia no parla de països, ni de fills, ni de professions...". Doncs efectivament, ja m'hi fan pensar massa diàriament en aquestes coses, ara només escric per gaudir de les il·lusions i les expectatives personals, per en riure'm de mi mateixa i d'allò menys important.

Jo, Àngela (Angi pels íntims i no tant íntims), estudiant de 4t de Criminologia, filla única de Joan i Isabel, deixo fluir emocions, sentiments i imaginació en un vagó de tren dels ferrocarrils catalans, en un trajecte de dos hores tornant cap a casa. Són tres quarts i cinc de nou del vespre (si, he mirat el rellotge) i no pretenc avorrir-vos amb detalls personals, simplement demano no ser jutjada pel to humorístic del meu escrit. Estic cansada, tinc gana i m'heu fet una pregunta molt difícil de respondre, així que perdoneu si desvario una mica.

Salut i molts petons.

Angela Sanmartí Sanchez